І чужому научайтесь, й свого не цурайтесь... — Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 99. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК П'ЯТНИЦЯ, 23-го ТРАВНЯ 1975 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK FRIDAY, MAY 23, 1975 No. 99. VOL. LXXXII.

Представники Крайового Комітету 200-річчя Америки відбули наради з Митрополитами Українських Церков

Ню Йорк (УККА). — Митрополит Української Католицької Церкви в ЗСА Владика Амврозій Сенишин в присутності Владики Василя Лостена і о. шамб. Роберта Москаля прийняв на авдієнції в четвер 8-го травня делегацію Крайового Комітету 200-річчя Америки.

Під час авдієнції заторкнено ряд проблем, що стоять перед Комітетом, в тому справи покликання Почесного Комітету 200-річчя Америки; видання стінного календаря з датами церковних свят та історичними даними про наше поселення в Америці; видання збірної праці про історію українського поселення в Америці та історію української Церкви в Америці, влаштування маніфестації у Вашінґтоні, Філядельфії та Ню Йорку в 1976 році з участю в них вірних УКЦеркви; продаж жетонів Крайового Комітету в третю неділю вересня 1975 р. біля всіх наших Церков. Делегація просила Митрополита, щоб парохи в ту неділю заохотили своїх парафіян набувати ті жетони і в цей спосіб причинитися до збільшення фондів Крайового Комітету.

Заторкнені проблеми реферував голова Комітету, а всі інші члени делегації висловлювали в тій справі свої думки. Делегацію очолював голова Комітету Иосип Лисогір, а в її склад входили: о. шамб. Мирослав Харина, Іван Винник, Іван Базарко, д-р Петро Стерчо і д-р Іван Скальчук.

В середу 14-го травня, якраз в день коли сповнилось 33 роки, коли в Києві відбулася хіротонія Митрополита Української Православної Церкви в ЗСА, Владики Мстислава на Переяславського єпископа, відбулася авдієнція в митрополичій канцелярії в Бавнд Бруку делегації Крайового Комітету 200-річчя Америки в складі Иосип Лисогір, Іван Базарко, Стефанія Букшована і д-р Володимир Душник.

Привітавши Владику Митрополита з його ювілеєм, делегація обговорила справу ближчої співпраці між керівництвом Української Православної Церкви та громадськими чинниками, що їх очолюють Відділи УККА, або спеціяльно покликані для цієї цілі комітети підготови для відзначення 100-річчя українського поселення в Америці. Одним із перших емігрантів в минулому столітті був православний священик Агапій Гончаренко, що прибув до Ню Йорку в 1863 році. По якомусь часі він переселився на другий бік Америки до Каліфорнії і там видавав і редагував журнал „Аляска Геральд", який дуже допомагав мешканцям Аляски запізнатися з Америкою та її демократичним способом життя. Отець Агапій Гончаренко помер у Каліфорнії і був там похований. Могила збереглася до сьогодні. Делеґація обговорювала з Владикою Митрополитом питання опіки над могилою о. Агапія Гончаренка в Каліфорнії, беручи до уваги можливість перевезення його тлінних останків на цвинтар у Бавнд Бруку.

В розмові Владика Митрополит поінформував Крайовий Комітет, що один із учасників проголошення Незалежности Америки тому 200 літ, Фішер, є похований на посілостях Метрополії в Бавнд Бруку. Йдуть переговори між Метрополією і американською владою в справі відкови могили і здвигнення на ній пам'ятника в 1976 році. Додаткові пропозиції делегація передала Владиці Митрополитові в окремому листі.

Зустріч делегацій Крайового Комітету 200-річчя Америки з Первоієрархами обох українських Церков в ЗСА були подумані і відбулися в переконанні, що відзначення таких важливих подій, як 200-річчя Американської Незалежности і 100-річчя українського поселення можна буде перевести з повним успіхом при спільних зусиллях духовних і світських чинників.

Президент Форд призначив Комітет для допомоги втікачам із Індокитаю

Вашінгтон. — Заявляючи, що „ми всі є імігранти", президент Джеральд Форд у понеділок 19 травня, призначив 17-членний Комітет громадян, завданням якого має бути допомогти у переселенню коло 135,000 втікачів із Південного В'єтнаму і Камбоджі до різних частин ЗСА. Головою цього Комітету є Джон С. Д. Айзенгавер, колишній амбасадор ЗСА в Бельгії й син колишнього президента Двайта Д. Айзенгавера. До Комітету входить також Джордж Міні, президент Американської Федерації Праці-Конгресу Індустріяльних Організацій, посадник Сан Франсіско Джозеф Л. Алліото та інші відомі громадяни. Під час офіційної церемонії в Білому Домі президент Форд заявив, що він негайно підпише законопроєкт, схвалений Конгресом минулої п'ятниці, яким призначено 405 мільйонів долярів на допомогу втікачам із Індокитаю. Законопроєкт досі ще не переданий офіційно для підпису Президента.

Контроля економіки є конечною, твердить М. Менсфілд

Вашінґтон. — Сенатор Майк Менсфілд лідер демократичної більшости в Сенаті, виступаючи на телевізії у дискусії над проблемами американської економіки і зростаючого безробіття, заявив, що на його думку контроля економіки, а в першу чергу цін на товарі і заробітних платень стане в найближчому майбутньому необхідною конечністю. Економічне положення, на думку сенатора Менсфілда, дуже тяжке. „Ми не повинні себе в цьому обманювати чи переконувати, що, наприклад, енерґетична криза вже минулася". Менсфілд при тому критикував Конґрес за його повільну дію у вирішуванні важливіших справ для поправи економічної ситуації, а зокрема розв'язки енерґетичної кризи. Він пропонував збільшити державні запаси нафти, щоб забезпечити країну паливом бодай на шість місяців наперед; обмежити скорість їзди автомобілями до 45 миль на годину, заборонити вживати штучне холодження в автах та ввести інші обмеження. Якщо цього не станеться, країна може опинитися в дуже тяжкій економічній ситуації, заявив провідний американський політичний діяч.

ОАД розгляне в липні справу Куби

Вашінгтон. — Генеральна асамблея Організації Американських Держав (ОАД) рішила, що питання знесення економічних і політичних санкцій, встановлених цією Організацією проти Куби 11 років тому, будуть рішати міністри закордонних справ цих держав на спеціяльній сесії, яка відбудеться в Коста Ріці у липні ц.р. На цій спеціяльній сесії міністри старатимуться впровадити зміну в міжнародному договорі, щоб для знесення санкцій проти Куби, замість дотеперішніх двох третіх голосів всіх членів ОАД, було потрібно тільки звичайної більшости голосів.

На нарадах міністрів закордонних справ ОАД, які відбулися минулого листопада в Еквадорі, перепала пропозиція щодо знесення цих санкцій, бо хоча більше ніж половина всіх членів ОАД голосувала за цією пропозицією, то не було потрібних двох третіх голосів. Дев'ять із 24-ох членів ОАД вже відновили торговельні й дипломатичні зв'язки з Гаваною, але ряд інших противляться знесенню санкцій, між ними Чіле, Параґвай, Болівія та Бразилія. Щодо становища ЗСА, то державний секретар Генрі Кіссінджер і навіть президент Джеральд Форд натякнули, що Вашінгтон серйозно розглядає можливість підтримати пропозицію щодо знесення цих санкцій проти Куби.

Українським поетам в УССР „не радять" наслідувати Б.-І. Антонича

Київ. — Прізвище Б. І. Антонича, визначного українського поета зі Західньої України, передчасно помер лого ще в 1937 р., з'явилося на сторінках „Літературної України" з 16-го травня з приводу обговорення збірки поета - початківця Б. Корнієнка, який наслідує і прямо запозичає в нього.

У поглядах на перші творчі спроби цього початківця два критики (М. Ільницький і М. Равлюк) не можуть погодитися, бо, як виявляється зі статті М. Равлюка „Критичне слівце", М. Ільницький вважав вплив Антонича на Корнієнка за додатній: добре, мовляв, „видно, в кого поет навчається".

Натомість Равлюка дуже „схвилювала" ця справа і він „чуйно" перестерігає молодих не захоплюватися „европеїзмом", і не вчитися в Антонича, хоч „Б.-І. Антонич, звісно, артистично володів словом, оркестровкою вірша. Проте в своїх поглядах на суспільне життя він був досить суперечливим". — І продовжує критик за Д. Павличком, що „Антонич зазнав впливу українського буржуазного націоналістичного і клерикального оточення, потрапив в болото містики з камінчиками національної заскорузлости. Чи треба ж таку творчість Б.-І. Антонича рекомендувати молодим для навчання?"

І сам дає відповідь на своє питання, пишучи: „ні для чого орієнтувати початківця на одного поета, бодай навіть версифікаційно зправленого поета, коли перед ним (початківцем) розкриті обрії великої поезії, скажімо, Тичини і Рильського, Сосюри і Малишка, Малковського і Прокоф'єва", бо „твори їх (молодих поетів) мусять розглядатися не лише з погляду тих чи інших художніх особливостей, а передусім — ідеологічного, з позицій марксистсько-ленінської естетики, з позицій соціялістичного реалізму.

ТРЕТІЙ ДЕНЬ НАРАД ГОЛОВНОГО УРЯДУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ БУВ ВИПОВНЕНИЙ НАРАДАМИ КОМІСІЙ

Союзівка, Кергонксон. — Третій день нарад Головного Уряду Українського Народного Союзу в середу 21 травня після короткої пленарної сесії ранком був вседіло заповнений нарадами встановлених Головним Урядом комісій. Працювали наступні комісії: Фінансова, Організаційна, Стипендійна, Канадських справ, Культурно-освітня з підкомісіями: Публічних зв'язків, Жіночих справ та Дослідного інституту, Спортових справ і молоді та Сеньйорів.

Висліди цих своїх нарад у формі звітів і резолюцій комісії мали подати наступного дня в четвер 22 травня. На цей день нарад були передбачені в дальшому прийняття звітів головних урядовців, дебати над звітами і резолюціями комісій та їх прийняття і внески та ухвали для добра Організації.

Г. Кіссінджер запевняє Західній Берлін про підтримку ЗСА

Берлін. — Після нарад з совєтським міністром закордонних справ А. Ґромиком у Відні та після зустрічі з західньонімецьким канцлером Г. Шмідтом в Бонн, державний секретар ЗСА ще відвідав Західній Берлін, де у своїй промові в західньоберлінській Палаті репрезентантів підтвердив ґарантії ЗСА щодо майбутнього Західнього Берліну. „Подібно як в минулому Берлін був найбільшим символом героїзму безпосередньої післявоєнної доби, так також тепер він є пробним каменем для періоду, у який вступаємо", заявив Кіссінджер, стверджуючи, що „безпека Західнього Берліну має життєвий інтерес для З'єднаних Стейтів".

Промова Г. Кіссінджера за своїм змістом, а навіть за добором фраз і стилізацією дуже нагадувала промову президента Джона Ф. Кеннеді з 1963 року, який тоді наголошував тісний зв'язок між майбутнім Західнього Берліну і З'єднаними Стейтами. Г. Кіссінджер використав особливу позицію Берліну для того, щоб в обличчі недавніх неґативних для ЗСА подій в Азії і захитання американського престижу, формально підтвердити рішенність американського Уряду не здавати своїх позицій провідньої держави у світі, яка, як він заявив, „ніколи не шукатиме миру, резиґнуючи з принципів, чи посвячуючи приятелів". Це становище американського державного секретаря дуже позитивно оцінили політичні кола Західньої Німеччини і Західнього Берліну.

З Берліну Г. Кіссінджер переїхав до Туреччини, де мають бути переведені розмови на тему американсько-турецьких відносин і допомоги ЗСА для Туреччини. На порядку дня є, як інформують, також справа турецько-грецьких відносин і справа Кипру. З Туреччини Г. Кіссінджер повертається до ЗСА.

„Правда" критикує французько-китайське зближення

Москва. — „Правда" з 19-го травня ц. р. помістила довшу замітку „Пекін шукає сбюзників", інформуючи про перебування китайської делеґації у Франції, яку очолював заступник китайського прем'єр-міністра Тенґ Сіяо-пінґ, який у партійно-політичній ієрархії займає третє місце. Як відомо, Тенґ Сіяо-пінґ перевів переговори з представниками французького уряду і зустрічався з президентом Франції Жіскаром д'Естеном, прем'єр-міністром Жаком Шіраком та іншими політиками Франції.

Щоб не займати самій становища, „Правда" цитує все, що друкувалося неґативного про переговори Китаю і Франції, і, користуючись цими „цитатами", вдаряє по „заколотниках міжнародного відпруження". Цим разом „Правда вирішила розправитись з заявою прем'єр-міністра Франції Жака Шірака, який після закінчення переговорів, висловив думку, що позиції Франції і Китаю в багатьох відношеннях схожі. „З одної сторони, пише „Правда", можна було раніше розуміти, що „політика бльоків" була ввесь час засуджувана Францією, а з другої сторони, Ж. Шірак привітав ідею Китаю створення нового замкненого бльоку держав Західньої Европи". Цитати двох французьких часописів „Котидьен де Парі" і „Орор", в яких говориться, що нібито китайці суґерують країнам Західньої Европи зміцнювати оборонні засоби і за всяку ціну не відступати від військових зв'язків із ЗСА" — мали б бути нібито доказом „підривної китайської політики", завданням якої є штовхнути цілу Европу під американську опіку. „Правда", покликуючись на слова міністра закордонних справ Франції Ж. Савоніяра, каже, що „в часі переговорів китайці неодноразово висказували своє застереження відносно політики відпруження, спертої на діялозі з СССР. Франція, однак, залишається вірною духові зустрічі і переговорів в Рамбує і відпруження становить покищо в основу французької політики" — говориться в кінцевому реченні „Правди".

Сирія погодилася продовжити речинець для військ ОН

Об'єднані Нації, Ню Йорк. — Сирійський уряд поінформував в середу 21-го травня Генерального секретаря ОН Курта Вальдгайма про те, що Сирія годиться продовжити речинець перебування мирного корпусу ОН на Ґолянтських Висотах, який виконує там мирну функцію, розділюючи обидві ворогуючі між собою армії — ізраїльську і сирійську. Сирійське погодження заскочило багатьох дипломатів і Генеральний Секретаріят ОН, бо було відомо, що Сирія погодиться тільки на двомісячне продовження, а речинець перебування 1,198 вояків ОН кінчався вже 31-го травня ц. р. Про рішення уряду поінформував Вальдгайма голова сирійської делеґації в Об'єднаних Націях д-р Гайссам Калані. Інформуючи членів ОН про таке рішення уряду Сирії, Курт Вальдгайм перестерігає однак дипломатів, що погодження не можна ідентифікувати з комплетним замиренням і тому дипломатичний світ повинен й далі працювати для того, щоб довести до повного миру на Близькому Сході.

„Літературна Україна" напала на письменника Уласа Самчука

Київ. — З нагоди 70-річного ювілею Уласа Самчука обізвалася 16-го травня ц. р. і „Літературна Україна" довшою статтею Василя Микитася „Заанґажований фашизмом". Як і треба сподіватися від підяремного кореспондента, В. Микитася, який виконує соцзамовлення „партії і уряду", він не лишає „сухої нитки" на заслуженому українському письменникові. Від таких словечок, як: „чорнильний раб", „банкрут", „графоман", „куркуль", „запроданець", „слуга молоха — страшного фашистського звіра", „вовкулаки з волинських нетрів", „супостати", „упирі", „одописці фашизму", „грабіжники і мародерці", та ще від багатьох інших „культурних", властивих, на жаль, лише колоніяльній українській пресі, словечок, аж рябіють сторінки „памфлету".

Не забув автор памфлету згадати, як пише він, — „однокашників Самчука з американської газети „Свобода", радіо „Голос Америки", „екзильного" буржуазно - націоналістичного об'єднання письменників „Слово"; а вичисляючи всі „злочини" Уласа Самчука, поіменно назвав передусім Дмитра Донцова, Самчукового, мовляв „духовного наставника", „найвойовничішого ідеолога українського буржуазного націоналізму і трубадура фашизму", митрополита Андрея Шептицького, митрополита Мстислава, якого особливо обчорнює памфлетист, закидаючи йому агентурство.

Стаття - пасквіль містить в собі неймовірні вигадки „біографії" нашого визначного письменника, фантастичні обвинувачування його в „грабуванні помешкання... евакуйованих київських письменників... Максима Рильського, Павла Тичини, Володимира Сосюри, Петра Панча та інших письменників..."

Поява цього памфлету зумовлена тим, що українські поселення на Заході відзначали 70-річчя письменника, про що є згадки у памфлеті.

Франк Ріццо виграв правибори на мейора Філядельфії

Фрагмент з прийняття в честь мейора Філядельфії Франка Ріццо 20 квітня 1975 року. Стоять (зліва): Мартін Вайнберґ, менаджер виборчої кампанії мейора, Володимир Савчин, о. монс. Роберт Москаль, мейор Франк Ріццо та Іван Одежинський.

Філядельфія. — Мейор Франк Ріццо здобув переконливу перемогу у правиборах 20 травня на демократичного кандидата на пост мейора Філядельфії на наступний рік, здобуваючи біля 170 тисяч проти біля 130 тисяч голосів, відданих на його опонента з рамени Демократичної партії Люїса Гіла. Перемога мейора Ріццо є одночасно перемогою над партійною машиною Демократичної партії, яка в цьому році відмовилася дати підтримку Ріццові. Що найцікавіше, мейор Ріццо здобув більшість навіть у деяких районах з переважаючим неґритянським населенням. В основному у своїй кампанії він опирався на всі місцеві етнічні групи, які підтримували його кандидатуру.

Мейор Ріццо мав також підтримку місцевої української громади. 20 квітня для нього було влаштовано прийняття з ініціятиви Комітету „Українські Приятелі мейора Франка Л. Ріццо", до якого сходили українці — члени обох партій та видатні українські церковні і громадські діячі. Одним з керівників цього Комітету був головний радний Українського Народного Союзу Іван Одежинський, а крім нього до Комітету ще входили члени Головного Уряду УНСоюзу — проф. д-р Богдан Гнатюк та д-р Іван Скальчук.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

Т-ВО УКРАЇНСЬКИХ УЧИТЕЛІВ ВІДБУДЕ СВІЙ З'ЇЗД

Ню Йорк. — Управа Товариства Українських Учителів Америки інформує, що в суботу, 21-го червня ц. р. в Домівці Централі Союзу Українок Америки при 108 2-га евеню в Ню Йорку відбудеться третій загальний З'їзд Товариства. Реєстрація розпічнеться о год. 11-ій перед полуднем. В програмі дві цікаві доповіді і вибори нової управи Товариства, а вечором спільна вечеря в Українському Народному Домі.

ВІДЗНАЧАЮТЬ РОКОВИНИ АКТУ 29 КВІТНЯ 1918

Нюарк, Н. Дж. — 14-й Відділ Української Гетьманської Організації інформує, що з нагоди 57-х роковин „Акту 29 квітня 1918 на суші і морю" за Гетьмана Павла Скоропадського відбудуться тут в неділю, 25-го травня ц. р. о год. 11.30 в приміщенні української православної церкви св. Тройці, 836 Лайонс евеню, святкування, що складатимуться з релігійної і мистецької частини. У згаданій годині буде відправлений Молебень на інтенцію українського народу і родини Скоропадських, а опісля, безпосередньо по відправі, відбудуться святочні сходини з доповіддю і мистецькою програмою.

ПОМЕР ПРОФ. ІВАН ТРУХЛИЙ

Чікаґо. — В середу 21-го травня помер тут св.п. проф. Іван Трухлий, колишній диригент Республіканської Капели, професор Торговельної Академії в Мукачеві, професор Українського Вільного Університету в Мюнхені, гімназії в Авґсбурґу і Ляйпгаймі, кол. диригент катедрального хору церкви св. Тройці в Ню Йорку, св. Володимира в Чікаґо і хору „Сурма".

Похорон відбудеться в суботу, 24-го травня ц.р. о год. 12-ій полудне на Українському Православному цвинтарі в Бавнд Бруку.

В кінці тижня відбудеться Свято Весни

Іст Четем, Н. Й. — Команда Свята Юрія (Свята Весни) інформує, що в днях 24-26 травня відбудеться на Вовчій Тропі в Іст Четем, Н. Й. Велика Ватра присвячена 25-літтю смерти Головного Командира УПА, пл. сен. Романа Шухевича, та посвячення прапора 23-го Куреня УПС-ів „Хмельниченки". В програмі свята передбачено: субота — тереновий змаг юнацтва; неділя — год. 10-та ранку Служба Божа і посвячення Куріного прапора, спортові змагання; год. 9-та вечора—Велика Ватра, на якій святочне слово виголосить новообраний голова КПС пл. сен. Андрій Мицьо, кол. старшина УПА; понеділок — фінали, заприсяження, іменування, переходи з уладів, відзначення, роздача нагород і закриття.

Свято переводять курені УПС і УСП „Хмельниченки", курінь старших пластунок „Чорноморські Хвилі" і курінь старших пластунів „Побратими". Комендантом Свята Юрія (Свята Весни) є пл. сен. Зенон Ушак, а писарем Команди ст. пл. Міра Одежинська.

ДЕЛЕҐАТСЬКА КАМПАНІЯ УНС В МІСЯЦІ ТРАВНІ

ЛИСТА, Ч. 2.

В п'ятницю, 16-го травня ми проголосили першу листу 38 делеґатів 28-ої Конвенції УНСоюзу, які приєднали 60 членів. Тепер проголошуємо дальших 20 делеґатів, які приєднали 30 членів.

Ім'я і прізвище	Відд.	Здобув чл.
О. Чабан	242	5
І. Пригода	200	3
М. Хоманчук	5	2
П. Федик	292	2
В. Гавриляк	316	2
Я. Блищак	486	2
А. Вовк	6	1
Олена Олек	22	1
Б. Верещинський	75	1
А. Саноцький	158	1
П. Рева	207	1
М. Кігічак	240	1
С. Островський	270	1
М. Каркоць	345	1
В. Попович	367	1
Я. Карп'як	385	1
Р. Припхан	399	1
Олександра Дольницька	434	1
Д. Пищ	458	1
Текля Мороз	465	1

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Заставляють славити Росію

Двох „нацменів" — один з Узбекістану, а другий з України, дістали „бойове завдання" виступити із славословіями на тему Росії і „великого російського народу", російської мови, культури та історії. На сторінках „Літературной газети" з 15 травня і „Комуніста України" ч. 5 появилися статті із славословними заявами, які за своїм змістом дуже нагадують відомі ще сталінські часи, коли підношувано тости на честь російського народу і його „неперевершених заслуг". Очевидно, ці два виступи не одинокі, їх тепер багато більше і вони трапляються щораз то частіше, але ці два особливо промовисті щодо свого стилю.

Критикуючи американську книгу „Національне питання у совєтській Центральній Азії", М. Базарбаєв закидає її авторам „наклепницькі вигадки" і намагається доказати, що узбекським письменникам не диктує Москва, а що самі „наші письменники непохитно керуються ленінськими принципами партійности і народности". Головну увагу спрямовує він проти закиду, що, мовляв, національні мови в СССР мусять поступатися російській. Він пише: „що стосується мови, то власне вона стала могутнім засобом взаємозв'язку і з'єднання народів. На російську мову перш усього перекладається все, що є цінне у прогресивній культурі. І той, хто хоче сьогодні оволодіти сучасними досягненнями науки і культури, звертається безумовно до російської мови. Власне й тому ми називаємо російську мову нашою другою рідною мовою".

Пишучи це славословіє російській мові, узбецький автор навіть не запримітив, що він цим тільки підтверджує упосліджения його рідної мови, якою в СССР не друкується все це, що є цінне у світовій культурі, а тільки речі другорядного порядку. Коли ж узбек (чи інший не-росіянин) хоче з тими цінностями познайомитися, він мусить користуватися тільки російською мовою, що є нічим іншим, а надзвичайно догідним способом русифікації неросійських національностей в СССР.

Набагато гіршу картину підлабузництва дістаємо в українського письменника Юрія Збанацького, який написав „Слово про великий російський народ" і договорився до таких речей, що від них аж моторошно. Поминаємо вже тут його фрази про „непорушну єдність між російським і українським народами", про „родовід від Київської Руси", про „воз'єднання" за Хмельницького тощо, але відзначимо такі дивовижі, як твердження про „миролюбність, прагнення жити в мирі та дружбі з усіми народами" росіян, про те, що в Москві „слово правди", а сама Москва „світоч миру і прогресу", що в російського народу тільки й те на гадці, щоб „служити" іншим народам, „не маючи для себе ніяких матеріяльних чи політичних переваг" і так далі і тим подібне. Ясно, коли до того ще додати фрази про „російську мову — мову миру і дружби", що у „братній сім'ї народів СРСР розквітає Радянська Україна", що „зміцнюється її економіка й культура", що „росіянам можна вірити", „росіяни у біді не залишать", тоді картина стає повною і тоді годі дивуватися фіналові, де говориться, що „ми складаємо найсердечнішу дяку великому російському народові, нашому вірному другові і братові, з яким щаслива доля поєднала нас у давні часи, поєднала на віки, з яким ми пліч-о-пліч ідемо до спільної мети — комунізму".

Треба поважно сумніватися в тому, щоб в такій атмосфері була підстава говорити про „дружбу рівних народів", про що пише Збанацький, нападаючи одночасно на „українських буржуазних націоналістів" за те, що вони критикують совєтсько-російську національну політику і „з шкіри пнуться, аби довести, ніби союз і дружба радянських народів — дружба не на рівних", які „шукають найменшої зачіпки, аби сплюжити, очорнити велику дружбу радянських народів". Все те, що написав Збанацький у статті, цілком заперечує його кінцевий висновок, бо між нібито „рівними" народами „найрівнішим" і „першим" є таки російський народ.

Людмила Мойсеєва

НА „ПІВНОЧІ БЕЗ ЗМІН"

З великою полегшою прочитала я статтю д-ра Юрія Книша в „Свободі" з 21-го травня „Дещо про політичну програму Александра Солженіцина", бо на неї на сторінках „Свободи" вже давно був час. Поруч грунтовної статті І. Кошелівця в „Сучасності" за травень 1975 року і А. Камінського в тім же журналі за квітень, вона вносить багато нового у виснення нашого відношення до російського „дисидентизму". Не від речі буде тут згадати і інтерв'ю Володимира Гаврилюка з В. Максімовим про національне питання також надруковане в згаданій „Сучасності" за квітень 1975 року. Ось про це інтерв'ю зокрема і слід обізватися, бо всі його твердження викликають багато застережень. Про кілька з них і буде мова далі.

Найперше, чи є в Україні примусова „українізація" росіян, як це твердить Владімір Максімов, редактор дисидентського нового російського журналу „Континент", який у розмові з представником „Сучасности" заявив, що росіянам „на Україні дуже трудно здійснювати якінебудь культурні й політичні претенсії", і як доказ на це подав власний досвід з праці в Одеській кіностудії, де „більшість керівних робітників не хочуть з вами розмовляти як ви говорите по-російському". Як відповідь на це питання в тому самому числі „Сучасности" подано за самвидавним „Українським Вісником" ч. 7-8 про „Погром української інтелігенції в Києві" в роках 1973 і 1974 і вичислено багато прізвищ українців, звільнених з праці. „Справжня причина звільнення, — пише „Український Вісник", (що вони) зфотографовані кагебістами біля пам'ятника Т. Шевченкові 22 травня"...

Це не перший і не останній раз, що переслідується українців за те, що на своїй землі віддають пошану Шевченкові в дні 22-го травня, бо якраз в той день у році 1861 було перевезено тіло Поета з Петербургу в Україну, виконуючи його заповіт.

Кого боїться окупант? Виходить, мертвого Шевченка, дати 22 і місяця травня. Тут уже зовсім містичний страх перед числом і місяцем, бо 22-ге нагадує окупантові 22-ге січня — дату проголошення української державної незалежности в 1918 році, а місяць травень — лякає Москву привидом Головного Отамана Симона Петлюри, та полковника Євгена Коновальця, які гасла Шевченка про самостійність України проводили в життя, і за що червона Москва, руками найманих вбивць, вчинила замах на цих українських провідників якраз у місяці травні. Знаючи тільки це одне, дивуєшся Максімову, який ставить немов би „знак рівняння" поміж російським знущанням над Україною і „примусовою українізацією" росіян в Україні, що від неї, буцім-то згідно його твердженню, „росіяни намагаються тепер з України виїжджати!"?

Якому росіянинові, впродовж усієї сумної історії нашого знайомства з ними, який українець перешкодив чи покарав його за те, що той прийшов би до пам'ятника Пушкіна, Толстого чи кого ще? А це ж лише одна з „тисячу і однієї" кривд, що їх завдає російський окупант Україні і українцям. І тоді виникає знову питання: невже дисидент В. Максімов цього не знає? Чи і він у великоросійському засліпленні, як Солженіцин, бачить передусім російський народ таки „найбільшим мучеником" совєтського режиму, а всі інші народи СССР, мовляв, „менше" постраждали від комунізму, ніж росіяни, хоч правда кричить до неба о пімсту, що Україна стократ розпинана, бо терпить і соціяльно і національно в тюрмі народів, якою була і є Росія всіх барв.

В Україні московські сучасні опричники переслідують „живих і мертвих і ненароджених" українських патріотів, переслідують, виходить навіть тих, хто оспівував „Україну нашу радянську". Як свідчить той самий „Український Вісник", не тільки Петра Шелеста, автора тієї книги, усунули з посади і дальша його доля невідома, але навіть його сина звільнено з праці за те, що його батько — Петро Шелест. Переслідують, бо бояться примари „сепаратизму".

Передусім бояться Шевченка, бо він був перший, хто поставив вимогу політичної незалежности України і ідею національного визвоз-під російського ярма, повернувши колесо української історії на нові магістралі.

Боялася його і біла Росія, обсаджуючи могилу Шевченка в Каневі в день століття з дня його народження в 1914 році жандармами, боїться і червона — обсаджуючи вже не тільки могилу, але й кожний пам'ятник Шевченка в Україні, „оперуповноваженими" каґебістами, щоб фотографували „неблагонадійних".

„На півночі без змін", без змін і в головах і серцях російських „дисидентів", якщо йдеться про Росію, чи це Росія обожнюваного Достоєвського, чи сучасна, — суть лишилася та сама: змінилися лише маштаби — замість чотирьох жандармів на відомому і багатомовному фото з могили Шевченка в 1914 році, тепер є таких по-кількадесят, або більше „жандармів" і на могилі Шевченка і під пам'ятниками його. Щоб залякати українців, щоб наблизити швидче „злиття „націй", щоб зрусифікувати тих, кого не встигнуть винищити.

Дивно звучить і згадка В. Максімова про його „надію"

(Закінчення на стор. 4-ій)

Е. Михайличко

ХОЧУТЬ ВІДІРВАТИСЯ ВІД АНГЛІЇ

Корнваль — це маленька частина Великої Британії, недалеко від Лондону на південному заході. Мешканців має всього 380.000. Колись їх прапредки говорили своєю рідною кельтською мовою, спорідненою з валійською. Сьогодні корнвальці живуть з короткого літнього туристичного сезону. Все ж таки недавно група корнвальських націоналістів почала робити заходи, щоб оживити давній парлямент копальників олова, що звався степері. Куба й Камбоджа прислали були навіть своїх дипломатичних обсерваторів, але Лондон зігнорував цілу ту справу.

Корнваль був тільки останньою частиною того руху, основники якого є поборниками роз'єднання британського королівства. Далеко попереду є острів Мен, з населенням 60.000, який втішається повною самоуправою, за винятком оборони й закордонних справ а навіть випускає свої власні банкноти, видає пашпорти й поштові марки. Його унікальна парляментарна система, тинвелд, урядує від непам'ятних часів. Острів Мен вдержав свою незалежність тому, що ніколи не був такий важливий, щоб Англії оплатилося знищити його автономію. Валія була менше щасливою, так само Ірляндія та й врешті Шотляндія. Всіх їх покорила Англія військовою силою, а коли й згодилася на уступки, то лише так, що вони могли мати своїх представників у лондонському парляменті.

Південна Ірляндія була перша, що відірвалася від Англії. Північна Ірляндія одержала в той час власну провінційну законодавчу владу. І хоч діяльність тієї влади тепер припинена з причин неспокоїв, то все таки дуже багато англійців були б раді, якщо б Північна Ірляндія відлучилася від Англії.

Англійців дивує, що Шотляндія й Валія домагаються самоуправи. Невже ж вони не чулися щасливими, будучи частиною Великої Британії? Чи ж не могли вони приїжджати до Англії, коли тільки захотіли, втішалися такими самими житловими проблемами, освітою, посадами і суспільним забезпеченням, як справжні англійці? Чи вони дійсно хочуть контролі пашпортів і митних обмежень вздовж Северну і Твіду. Крім того вони не є економічно життєздатні, якщо віддані будуть на власні сили! На все те валійці й шотляндці відповідають, що їх уже втомила їзда на заробітки до Англії, вони хочуть повернутися додому і там працювати. Але то мусить бути дім під управою Едінбургу або Кардіфу, а не Лондону. Мусять бути шотляндський і валійський парляменти, що будуть ухвалювати свої власні закони. Деякі більші англійські партії спішно погодилися довести до відома дещо з тих домагань парляментарній комісії.

Одначе, той націоналізм є теж пов'язаний із нафтовим питанням. І Шотляндія і Валія мають великі вигляди на те, що на їх берегах добуватимуть нафту. І хоч майже все устаткування, капітал і майстри-спеціялісти є американські, то шотляндці й валійці заявляють, що продукцію треба трактувати як шотляндську й валійську оливу, а не британську (що для них рівнозначне з англійською). Це кажуть вони у відповідь на заяви, що не кожна країна є життєздатна економічно.

Кардинал Стефан Вишинський критикує політику Ватикану

Варшава. — „Релігійна Пресова Служба" інформує, що Примас Польщі кардинал Стефан Вишинський виступив відкрито з критикою переговорів, які постійно ведуться між представниками Ватикану і польського Уряду у Варшаві і в яких, за словами Кардинала „ігноруються пробеми Католицької Церкви в Польщі". Метою цих переговорів було нібито встановити „тривалий і діючий контакт" між Ватиканом і польським комуністичним урядом. Кардинал Вишинський заявив, що він цілком невдоволений з цих переговорів кажучи, що „розмови про міжнародній мир та про голодуючих у світі нічого не помагають для розв'язки проблем Католицької Церкви в Польщі". Правдиві і щирі відносини між Ватиканом і Варшавою можуть, за словами кардинала Вишинського, наступити тоді, коли буде розв'язана справа стосунків польського уряду до Церкви.

Деґрадація Шелєпіна продовжується

Москва. — Кореспонденти західньої преси інформують з Москви, що звільненого „на власне бажання" з Політбюра Александра Шелєпіна, колишнього шефа КҐБ і посереднього вбивцю проф. Лева Ребета і Степана Бандери, позбавили вже становища голови Совєтських Робітничих Спілок. Цієї вістки не подала ще однак до відома совєтська преса, бо, як говориться в інформації, ще не призначено нікого на його місце. А. Шелєпін мав би тепер обняти нову позицію „на нижчому щаблі" і стати заступником голови державної комісії для фахово — технічного вишколу молодих партійних кадрів

У 25-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОГО ЛІКАРСЬКОГО Т-ВА ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ

НАУКОВА ЧАСТИНА З'ЇЗДУ УЛТПА

Написав д-р В. Кіналь

2

Тепер важливим питанням є лише превентивне лікування серед членів родини, в якій є хворий, особливо спеціяльною опікою в тих випадках мусять користуватися вагітні жінки, вуглекопи, діябетики. Держава старанно дбає про те, щоб туберкульоза не поширювалася, забезпечуючи безкоштовне пересвітлювання, посилаючи вагони з рентґеновими апаратами та пропаґандою протитуберкульози по всіх більших осередках. Ці справи будуть обговорені нашими фізіологами, докторами Ю. Бережницьким з Філядельфії та В. Плющем з Німеччини. Модератор д-р Осінчук.

О год. 9:45 до 10:30 вечора буде ще одна цікава доповідь на тему бльокади жовчевих проток. Доповідач д-р Кузьмак, коментатор д-р Худьо, модератор д-р Филипчак.

В суботу рано, о год. 7:30 під час сніданку, розпочнеться панель в справі лікування дітей при хворобі мигдалевидної залози. Свої погляди на справу хірургічного видалювання цієї залози насвітлять лікарі оторино-ляринґологи, педіятри, анестізіолог і представник нової спеціялізації в родинній практиці. (Виступлять д-ри Міґоцький, Марія Фішер Слиж, Оришкевич, Кострубяк; модератор — В. Кіналь). В суботу інших доповідів не буде.

В неділю доповіді розпочнуться по обіді о 1-ій год. і будуть тривати до 7-ої вечора. В цей день виступлять наші визначні науковці, які займаються справою пістряка. В першу чергу, як знаємо, рак грудей у жінок набрав великого розголосу, коли на нього захворіли дві представниці з американських урядових кіл. Через це справа вчасної діягнози та обслідування значно актуалізуталася. Досліди на звірятах, головно мишах і мавпах, допомагають зрозуміти певну закономірність та узасаднюють ролю вірусів у розвитку ракових клітин у звірят. Буде також обговорена справа найновішого електронічного мікроскопу та імунологічні і біохемічні досліди рака грудей. Можливості вчасної діягнози та застосування лічничих засобів буде розглянена нашим визначним науковцем д-ром Леонтієм Дмоховським з Гюстону - Тексас. Важливість теми та світова відомість прелеґента ґарантують, на нашу думку, велике зацікавлення громадян науковою частиною нашого З'їзду.

Д-р Богдан Волянський, патолог з Монтреалю, з'ясує теж деякі важливі справи, зв'язані з вищезгаданими хворобами.

Рівночасно не менше важливою справою відносно захворювань і смертности населення є хвороби серця. Вони загрожують кожній дорослій людині, і ми бачимо велике жниво смерти з цієї причини і серед наших людей, зокрема артеріосклеротичні захворювання вінцевих артерій спричинюють заблькування доплину крови до серця, яке часто закінчується смертю.

Під сучасну пору надзвичайно розвинене є хірургічне лікування захворювань серця і, коли наступає недокровність серця, можна робити артеріяльні перещіплення (ґрафти) до вінцевих артерій. Після успішної операції хворі мають змогу повернутися назад до нормального способу життя. Ці цікаві справи будуть обговорені д-ром Ярославом Барвінським о 4 год. по полудні на підставі операцій чотирьох сот хворих, оперованих ним в останніх шістьох роках. Модератором буде д-р Любомир Явний.

Революційні методи в лікуванні компюторними апаратами

В останніх 10-ох роках незвичайно розвинулася нова наука т. зв. ангіографія та компюторна томографія. Без допомоги новітніх надбань в ділянці рентґенології не можна собі уявити поступу в діягностиці та лікуванні пістряка чи вінцевих недуг. Більшість же недуг є посередньо чи безпосередньо пов'язані зі змінами у васкулярній системі.

Такі нові апарати полегшують встановлення правильної діягнози, а також вони причинилися до дальших нових винаходів у васкулярній хірургії, зокрема хірургії серця та мозку. Про компюторну томографію заговорив медичний світ щойно два роки тому, коли англійський вчений впровадив цей винахід в життя. При допомозі проміння рентґена, компютора та інших удосконалених електронічних засобів можна бачити різні зміни в людському тілі, які досі не були спостережені. Зір компютора виявляється багато більш чутливий, як око рентґенолога, і компютор зафіксовує без помилки різну інтенсивність променів Рентґена, що переходять через людське тіло.

Оця нова медична метода відкриває перед лікарським світом нові обрії, що їх сміло можемо назвати революційними. Буде це великою полегшею для хворого і лікаря, бо ця метода не пов'язана ні з болями ні з комплікаціями, вона не вимагає перебування в лікарні і прискорює діягнозу. Доза радіяції обмежена, а помилки майже виключені. Ці

(Закінчення на стор. 4-ій)

ЛИСТИ ДО МАТЕРІ

Написала Дарія Дика

2

7 серпня[1]

До Венеції ми їхали 12 годин. Нас було 8 у переділі і нікому не спалось добре, бо було зимно...

Як сходило сонце, ми в'їжджали до Італії через Альпи — краса! І відразу можна було побачити різницю: ріки якісь ніби молочні, ліси і трава ніби інакше ростуть. Жінки тут розхрістані, діти замазані, хлопці заглядають на кожну дівчину, зачіпаються.

ЛОНДОН, АНГЛІЯ

Мамо, українці знають найкраще: „Нема то як у старому краю". Тут дивно говорять, мають смішні гроші, а погода фатальна. Коли ми висіли з літака, падав дощ, і ніхто не хотів нести наші валізки навіть за „тіп". Я тобі в той час тихенько подякувала, що порадила мені взяти дощовик.

Із станції приїхали ми до Народного Дому. Тут дали нам адреси, і всі почали роз'їжджатись. Я була така змучена, що рішила там залишитись, замість телефонувати до п. Л. Але „організувати" ліжка не вдалося і я пішла з великою групою дівчат та хлопців до готелю. В готелі ми мали кімнату з 5-ма ліжками.

Вранці поїхали назад на „прийняття" до лондонської молоді. Але молоді понад 18 років тут немає... Вони думали побачити якихось „хуліганів" з Америки, а до них приїхали більшість „софистикейтед" людей, що ліпше знають українську мову і краще танцюють. Вони співали українські пісні і танцювали...

25 червня

Дорога Мамо!

У Л-х спала під периною до 12-ої години, коли мене збудили, бо всі йшли з хати. Я вибралася до станції, розпитала, як їхати до Роттердаму і по дорозі думала вступити до славного Британського Музею. Але музею не побачила, бо мусіла поспішати на „рантку" з Д. Б. Наша зустріч була досить гарна. Будеш щаслива знати, що за ці два дні я більше говорила по-українськи, як місяць вдома. Д. Б. дуже похваляє мою мову.

На другий день я спакувалась і поїхала до Роттердаму. Лишила частину речей у п. Л.

Пливли кораблем через море, потім їхали знов поїздом, і тепер сиджу, сушу волосся в дуже гарній, дешевій кімнаті біля станції. Вони тут дають страшенно великі страви за центи.

ГОЛЛЯНДІЯ

Купила білет на поїзд, що їде по Німеччині і буде ставати в деяких місцях над рікою Рейн, де можна висідати й оглядати замки. Остання зупинка буде Мюнхен. Роттердамська підземка має лише 6 зупинок. Вона дуже чиста й модерна. Лондонська брудніша і старіша.

Роттердам має два стилі: модерний і старий, типово европейський. Там, де модерні будинки, не можна розрізнити від інших модерних міст і навіть від деяких, менших і чистих, американських. Тут взагалі немає великих будинків, як у Ню Йорку, навіть у Лондоні нема дуже високих, але вони більше скупчені. В Роттердамі дуже багато всяких кораблів.

НІМЕЧЧИНА

Мамо, сіла я на поїзд до Мюнхену, і не могла зорієнтуватись, куди їду. Нарешті зрозуміла, що це не той поїзд, на який купила білет! Нічого страшного. Висіла в Кельні і захопила той, що треба, але мала залишитись там до ранку. Славна катедра стоїть біля станції і виглядає точно так, як у мистецьких книжках. Зробила кілька знімок, але сонця не було, і я не могла схопити її цілу нараз.

По дорозі в місті чую — знайомий голос, а то — О. киває головою. Їде із двома товаришками. Збіг обставин! Ми трималися разом цілий вечір... Завтра разом пливемо Райном до Майнцу, побачимо багато замків. За два дні будемо в Мюнхені. Я тепер у ліжку, бачу катедру з вікна. Вона прекрасно освітлена, просто нема слів тобі описати, яка гарна!

30 червня

Вчора ми їхали Райном, бачили здалеку замки. Мої товаришки висіли раніше, а я мусіла їхати далі, бо такий купила білет. Пізніше зустріла американок, які їхали до Майнцу, і ми пішли ночувати в готелі для студентів. На жаль, ті американці, які найбільше роз'їжджають, найменш культурні, вони роблять Америці зле ім'я...

Познайомилася з Б. Він подорожує сам. Я була щаслива зустріти українця. Він нині ранком поїхав до Швайцарії, а я зараз сідаю на поїзд до Мюнхену. Я сама нині замовила снідання по-німецьки. Німцям дуже подобається, як хтось пробує говорити до них їхньою мовою.

**

Мюнхен, 2 липня.

Я вже в Мюнхені два дні і мені це місто страшно сподобалось. Це місто має понад 30,000 студентів і дуже цікаве. Будови прекрасні, але я знімок мало роблю: мені найбільше хочеться фотографувати людей, але коли вони цікаві, то я не приготована з апаратом, і не хочу просити, щоб вони ставали до знімки. Тут дуже багато людей ходять у баварських строях, хлопчики у шкіляних шортиках, жінки в якихсь суконочках із фартушками, а мужчини в сивих маринарках, обшитих зеленим.

Поїздом минала Штутґардт і Людвіґсбурґ. Знайомі назви, і така ностальґія напала, що аж просльозилась. Це в мене взагалі несподівана реакція, ще більше тому, що я нічого не пригадую (авторка листів народилась у Німеччині — П.). Жінка сиділа коло мене і не могла зрозуміти, коли я їй пробувала сказати, що колись тут була...

Зустріла гарного німця, і він мене запровадив до нашого Університету. Там були деякі визначні люди, голова ЦЕСУС'у і інші. Писали статтю до преси, але типово по-українському; можна 10 сторінок прочитати і нічого не скористати. Писали тими самими патріотичними фразами, якими українці пишуть уже 20 років...

**

Дали мені дуже гарну кімнату з чотирма ліжками. Я відразу викупалась і заснула як дитина під периною. Українці таки в порядній дільниці купили дім — УВУ...

Вчора поїхала з студентами на гріб Адама Коцка, про якого, на жаль, нічого не чула, це був герой студентства. Пізніше було відкриття Конґресу, де було більше гостей на емеритурі, ніж студентів, але студентських делеґатів було багато з різних країн, а після всього було прийняття...

Нині ранком пішли на першу конференцію, на якій виголошено дуже довгі доповіді. На жаль, українці такі самі по цілому світі.

Знайшла партнера О., який їде до Еспанії, Італії і Марокко. Не знаю, як тобі буде це подобатись, але їхати парами або групами найвигідніше і найбезпечніше для дівчини. Дуже порядний хлопець.

Їзда буде коштувати більше, ніж я сподівалась. Також я знайшла тут щось з біжутерії, і не можу стриматись, іду купувати. Знаєш, що я багато не купую. Це правдиве срібло і мало коштує, — 5 дол. за кульчики. — Конґрес тривав цілий тиждень.

Надіюся, що ти здорова.

(Продовження буде)

[1] Продовження з ч. 98.

ДЕЛЕГАТИ 28 КОНВЕНЦІЇ УНСОЮЗУ! ЧИ ВИ ВЖЕ ВИКОНАЛИ СВІЙ ОБОВ'ЯЗОК Й ПРИДБАЛИ БОДАЙ ОДНОГО ЧЛЕНА В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ КОНВЕНЦІЇ? ВЧИНІТЬ ЦЕ НЕГАЙНО, ЩЕ ПЕРЕД ЗАКІНЧЕННЯМ ТРАВНЯ!

ВІК ДИТИНИ МІЖ 3 І 5 РОКОМ ЖИТТЯ — ЦЕ ЧАС, КОЛИ ДИТИНА ДІСТАЄ ВСЕ, ЧИМ ВОНА БУДЕ В ДОРОСЛОМУ ВІЦІ. ЦЕЙ ЧАС ТРИВАЄ ДУЖЕ КОРОТКО — НЕ ПРОГАЙНУЙТЕ ЙОГО ДЛЯ ДОБРА ВАШОЇ РІДНОЇ ДИТИНИ!

Дивізійний вечір у Ню Йорку

Ню Йорк, (О. Л-ий) — У п'ятницю 25 квітня ц. р. відбувся з рамени та в приміщеннях Літературно - Мистецького Клюбу в Ню Йорку дивізійно-вояцький вечір п. з. „Український вояк в бою під Бродами", що його зорганізувала нюйоркська Станиця Братства кол. вояків 1-ої Української Дивізії УНА з нагоди перевидання книжки „Бій під Бродами".

В програмі вечора взяло участь коло 130 учасників, відкрив її голова ЛМКлюбу інж. Іван Жуковський, а далі проводив голова нюйоркської Станиці Дивізійників Роман Данилюк, вітаючи присутніх, а зокрема генерала Аркадія Валійського, голову Комітету Об'єднаних Українсько - Американських Організацій Великого Ню Йорку адвоката Р. Гуглевича, голову Головної Управи Братства кол. вояків 1-ої Української Дивізії УНА д-ра Романа Дражньовського, гостей з Детройту — голову Крайової Управи Братства у ЗСА письменника інж. Юрія Тиса-Крохмалюка, і заступника голови Крайової Управи Мирослава Трешневського, гостя із Скрентону — голову Українського Робітничого Союзу кол. дивізійника мґр Івана Олексина та дивізійних гостей з Філядельфії, учасників боїв під Бродами — голову філядельфійської Станиці Дивізійників інж. Михайла Ліщинського і пресового кореспондента мґр Олександра Луцького.

На програму вечора склалися три доповіді та, у мистецькій частині, монтаж поезій про „Броди" Олекси Стефановича і поетів-дивізійників Богдана Бори, Василя Давидяка, Юрія Форися і Богдана Ольгина, який у постанові мистецького керівника монтажу Ореста „Ґоґо" Слупчинського вдало виконали Оля Кириченко-Шуган, Юрій Денисенко та Мотря Слупчинська на тлі магнетофонних музичних записів у виконанні бандуриста — дивізійника Володимира Моти, хору з Кельн та музичних творів К. Пендрецького „Голосіння" і М. Скоряка „Тіні забутих предків".

Інж. Юрій Тис-Крохмалюк з Детройту, голова Крайової Управи Братства Дивізійників у ЗСА, підкреслив у своєму слові найважливіші завдання кол. вояків Української Дивізії під теперішню пору, з яких наголосив обов'язок зберегти і документувати історію боротьби України за свою державність, а в тому зібрати джерельні відомості до написання історії Української Дивізії на підставі усіх доступних історичних матеріялів і джерел, що знаходяться в українських, американських, німецьких, англійських, французьких, польських чи інших архівах та виданнях. Ця праця вимагає очевидно значних фондів. І от, — повідомив інж. Крохмалюк, — п'ятнадцять визначних українських малярів прийшло з допомогою Управі Братства Дивізійників даруючи свої мистецькі картини, щоб дорогою виграшу зібрати потрібні фонди на збирання матеріялів та видачу історії Української Дивізії. Крайова Управа Братства буде переводити продаж квитків на виграш цих мистецьких картин на протязі найближчих місяців, який заплянованно відбути під час 14-го Делеґатського З'їзду Братства у ЗСА у днях 4 і 5 жовтня ц. р. у Детройті.

Другий доповідач, учасник боїв під Бродами Всеволод Будний подав причинки до історії боїв Української Дивізії під Бродами в липні 1944 р., які стали синонімом жертви крови і життя вояків Української Дивізії у ланцюзі українських визвольних змагань за свою державність. Доповідач зокрема наголосив, що вшановуючи культ поляглих з одного боку, треба оцінювати значення боїв під Бродами не лише під кутом смерти, але й з другого боку треба прославляти бойову дію Української Дивізії під Бродами як живучий доказ збройної боротьби українського народу проти відвічного ворога України, щоб поляглі вояки під Бродами і їхні діла залишились між нами завжди живими.

Третій доповідач — д-р Роман Дражньовський, голова Головної Управи Братства кол. вояків 1-ої УД УНА, поінформував про видане друком друге видання книжки „Броди", яка вперше була видана Братством Дивізійників у 1951 р. у Мюнхені за редакцією Олега Лисяка. У теперішньому другому виданні з 1975 р., опрацьованому Редакційною Колеґією в складі—Олег Лисяк, Василь Верига, Михайло Ліщинський і Роман Дражньовський, залишено підставові статті із першої книжки з 1951 р. та доповнено їх новими статтями так у першій частині перевиданої книжки — причинки до історії Дивізії, як і в другій частині — спогади, а також додано третю частину — нову — „Броди в поезії". Мистецьке оформлення книжки виконав Орест Слупчинський, схеми опрацював Михайло Піцюра. Книжку можна набути у Станицях Дивізійників.

Після закінчення програми цього вдалого, вояцького вечора у ЛМ Клюбі в Ню Йорку присутні ще довго обмінювалися думками та спогадами за чаєм і солодким

Перед початком вечора представники Крайової Управи Братства — її голова інж. Юрій Тис-Крохмалюк і заступник голови Мирослав Трешневський відбули зустріч з членами Станиці Братства в Ню Йорку, а на другий день у суботу, 26-го квітня з членством Станиці Дивізійників у Філядельфії, подаючи інформації про видавничі та організаційні справи Братства у зв'язку із 14-им Крайовим Делеґатським З'їздом Братства Дивізійників у ЗСА, що відбудеться у днях 4 і 5-го жовтня ц. р. у Детройті.

Олександер Луцький

ОСЕРЕДОК ПРАЦІ НАУКОВОГО Т-ВА ім. ШЕВЧЕНКА в ОНТАРІО

у великій скорботі повідомляє Членство ОНТШ, що ненадійно, дня 4-го травня 1975 року відійшов у засвіти

д-р мед.
ТЕОДОР РЕШЕТИЛО

один з найбільш активних наших членів.

Замість квітів на свіжу могилу, складаємо 25.00 долярів на Енциклопедію Українознавства.

Опечаленій Дружині і Родині, висловлюємо глибоке співчуття.

Замість квітів на свіжу могилу бл. п.

проф. д-ра Василя Стецюка

10.00 долярів складаю на Український Вільний Університет в Мюнхені, Німеччина.

Петро ПОСТОЛЮК

Замість квітів на могилу

бл. п. д-ра Теодора Решетила

складаю 25.00 долярів на ФУС при Гарвардському Університеті.

Шановній Рідні висловлюю щире співчуття.

Д-р Богдан ГАРБОВСЬКИЙ

Подаємо Членству Фонду Катедр Українознавства та всьому Громадянству сумну вістку, що в Боффало, 18-го квітня 1975 року, на 81-му році життя, відійшла у Вічність

бл. п.
ЮЛІЯ ДЕЦИК

визначна меценатка ФКУ

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відслужено в Боффало, в середу, 21-го квітня 1975 р., з української католицької церкви св. Івана Хрестителя на місцевий цвинтар Святого Христа.

Пам'ять про Покійну житиме вічно серед вдячних українських поколінь.

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА
та
ДИРЕКЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО НАУКОВОГО ІНСТИТУТУ ГАРВАРДСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

У глибокому смутку повідомляємо, Родину, Знайомих і Товаришів Зброї, що 23-го квітня 1975 року, після довголітньої недуги, упокоївся в Бозі на 85-му році життя у м. Польковицях на Шлеську

бл. п.
ВАСИЛЬ ПАЛІЇВ

поручник УПА, б. урядовець Підкарпатського Банку в Ужгороді і Пов. Союзу Кооператив у Криниці та б. директор Книгарні НТШ у Львові.

ПОХОРОН відбувся 25-го квітня 1975 року у Польковицях.

ІВАННА, дружина
ІГОР, син
МАРІЯ, сестра з родиною
ХРИСТИНА ТУРЧЕНЮК з родиною, братанка
Близька і дальша Рідня в Америці

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА буде відправлена в церкві ХРИСТА ЦАРЯ на НАЙСТАВНІ у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па. в НЕДІЛЮ, ДНЯ 1-го ЧЕРВНЯ 1975 Р. о год. 12-ій дня.

УКРАЇНСЬКА ДИТЯЧА СВІТЛИЧКА ВЧИТЬ ВАШУ ДИТИНУ ЩЕ ОДНІЄЇ МОВИ.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього по короткій, важкій недузі відійшов від нас у Вічність 4 березня 1975 року наш Найдорожчий Муж, Батько та Дідо

бл. п.
ГРИГОРІЙ ГОЛУБЕЦЬ

Цією дорогою складаємо нашу найсердечнішу подяку усім, що своєю участю в похоронних відправах віддали останню прислугу й пошану Покійному, а нам старалися улегшити наш глибокий смуток і біль.

Передусім складаємо щиру подяку Всечеснішому отцю Миколі Пилипишинові, пароховi парафії Покрова Пресвятої Богородиці Української Помісної Католицької Церкви в Клівленді, за обрядові відправи та за щирі прощальні слова після Святої Літургії. Особливо дякуємо Всечеснішому отцю радникові Володимирові Жолкевичеві з Торонта, який не пожалів труду й часу, щоб взяти участь у похоронних обрядах і за прегарне слово, виголошене під час Парастасу й Святої Літургії. Рівнож дякуємо Всечеснішому отцю Іванові Оришкевичеві, Високопреподобному отцю крилошанинові Євгенові Боднареві та Всечеснішому отцю д-рові Себастіянові Саболеві за їхню участь у похоронних відправах.

Панам Б. Дем'янчукові, Д. Басаликові, мґр Т. Шмаґалі, Н. Бузькові, І. Маґоцькому та І. Бачинському сердечна подяка за несення домовини на місце вічного спочинку.

Дякуємо п. Зенонові Єзерському за дякування під час похоронних відправ, а пані мґр. Зені Панчишин, диригентці церковного хору Св. Покрови й церковному хорові та тим членам Українського Хору „Дніпро", які долучилися до церковного хору, дякуємо за звеличення похоронних обрядів їхнім співом.

Дякуємо Парафіяльній Раді парафії Покрова Пресвятої Богородиці за повідомлення в пресі про смерть Покійного. Дякуємо Парафіяльній Раді і Радіопрограмі Українського Визвольного Фронту і її керівникові п. С. Зорієві за повідомлення про смерть і за зворушливий спомин про Покійного після похоронів.

Дякуємо панству М. і С. Тимчишинам за їхні висловки співчуття, за дар 50.00 дол на розбудову парафії Св. Покрови, та за Божественну Літурґію в храмі Свв. Володимира і Ольги в Чикаґо в сороковий день смерти Покійного. Рівнож, щиро дякуємо сватам Покійного, панству Іванові і Олені Коровицьким за їхній щедрий дар замість квітів на могилу Покійного на Музей ім. С. Петлюри в Парижі. Кредитовій Спілці „Основа" дякуємо за дар 20.00 дол. на розбудову парафії Покрова Пресвятої Богородиці.

Складаємо щиру подяку інж. Василеві Хміляковi за прощальні слова від Парафіяльної Ради Парафії Покрова Пресвятої Богородиці над могилою, п. Іванові Маґоцькому, який попращав Покійного від краянів із Любіня Великого, та п. Зенонові Єзерському за прощання від хористів хору „Дніпро" якого Покійний був один із основоположників та в якому постійно працював 15 років.

Всім нашим приятелям та знайомим, що в той час допомагали нам при кожній нагоді наше щире спасибіг. Також дякуємо всім, що листовно чи телефонічно висловлювали нам свої співчуття. Сердешна подяка всім рідним, приятелям, та знайомим, що прислали квіти, щоб прикрасити домовину. Найщиріші слова подяки висловлюємо тим, що замість квітів жертвували на Богослужби і на благодатні цілі.

Осередкові Праці Уладу Пластових Сеньйорів сердешна подяка за присутність в одностроях під час Парастасів.

Накінець хочемо подякувати похоронному заведенні п. М. Колодія, довголітньому знайомому Покійного, за солідне та співчутливе виконання своїх обов'язків.

У глибокому смутку
Анастазія — дружина
Зенон — син з дружиною Мирославою з дітьми
Дарія — донька з мужем Олександром Якубовичем з дітьми

ПОЖЕРТВИ НА СЛУЖБИ БОЖІ ЗА УПОКІЙ ДУШІ Бл. П. ГРИГОРІЯ ГОЛУБЦЯ

А. Баран
род. Васлядицькі
Батьківський Комітет
Школи Св. Йосафата
д-р В. Боднар
І. Ведмедик
М. Вербінський
Р. Воляник
І. Гаврилів
інж. А. Галяревич
інж. Р. Грабець
д-р М. Григорчук
П. Данилевич
род. Дубас
п-і Ерні
род. Зварич
В. Ільчишин
А. Ковч
Н. Койн
М. Колодій
Т. Кордуба
проф. Ю. Кордуба
В. Корнятович
М. Лаврін
А. Лоренсові
І. Маланюк
М. Маланюк
К. Мударіко
В. Настюк
В. Новаківський
В. Павлюси
род. Палажій
род. Панас
І. Попович
д-р Т. Ричардсон
М. Сікірський
А. Слепко
Д. Струсь
Дж. Фаларо
Церковний хор
Св. Йосафата
Т. Швабінський
А. Яцинич
А. Яцишин
К. Соловій

Замість квітів на свіжу могилу покійного Григорія Голубця, рідні й приятелі зложили пожертви на Патріярший Фонд, допомогу питомцям при Українському Католицькому Університеті в Римі, Пластові цілі або на благодатні цілі за вибором родини. Слідує список жертводавців.

ПОЖЕРТВИ НА ПАТРІЯРШИЙ ФОНД

$ 25.00: д-р М. Дейчаківський.
$ 20.00: Д. Купчак, д-р Б. Футей.
$ 15.00: мґр С. Космос.
$ 10.00: І. Бачинський, д-р Я. Крив'як, мґр Я. Криштalович, В. Сілецький, інж. І. Фур.
$ 5.00: п-і В. Крук, П. Хімка.

ПОЖЕРТВИ НА ДОПОМОГУ ПИТОМЦЯМ ПРИ УКРАЇНСЬКОМУ КАТОЛИЦЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ В РИМІ

$ 25.00: Церковний Хор Парафії Покрова Пресвятої Богородиці.
$ 20.00: М. Гірняк, інж. В. Хміляк.
$ 10.00: п-і А. Баран, Д. Басалик, мґр Д. Дем'янчук, д-р Д. Дем'янчук, Б. Дем'янчук, проф. М. Дуб, о. рад. В. Жолкевич, В. Ільчишин, проф. Ю. Кордуба, Я. Кравчук, д-р Я. Крив'як, Є. Лепак, О. Луцишин, О. Макогін, п-і М. Мельник і Т. Бурий, д-р М. Мичковський, Я. Попель, М. Цукач п-і Ставнича, п-во Савчак.
$ 5.00: д-р В. Боднар, М. Гейниш, П. Дмитрик, О. Дубчак, В. Камінський, С. Луців, М. Макар, І. Маланюк, В. Настюк, І. Панас, С. Панчишин, В. Паньків, мґр. М. Піхурко, А. Сікорський, С. Тимків, Г. Ткачук, мґр. М. Федьків, А. Яцинич.

ПОЖЕРТВИ НА БЛАГОДАТНІ ЦІЛІ

$ 100.00: А. Разумов, І. Коровицький і інж. Ю. Тарасюк з родинами.
$ 40.00: Співробітники дружини Покійного при Модерн Тул енд Дай Компані.
$ 25.00: З. Єзерський, д-р Д. Павлишин.
$ 20.00: А. Гель.
$ 10.00: мґр. О. Воляник, мец. С. Воляник, М. Гальчук, П. Гордійчук, Д. Лагодяк, Відд. Українського Лікарського Т-ва в Клівленді, І. Маґоцький, В. Німилович, І. Падка, інж. Ю. Полянський, І. Руденський, О. Сілецький, д-р Д. Шевчук.
$ 7.00: Я. Чухрай.
$ 5.00: М. Бобечко, Г. Брикайло, С. Волчук, д-р Я. Городиський, В. Древницький, д-р А. Жґута, О. Ікавий, Г. Крісłатий, С. Крісłатий, М. Макар, С. Макарик, д-р Ю. Оришкевич, Р. Пестик, С. Рабкевич, С. Тимків, інж. Р. Трешньовський, род. Труш, В. Федик, Український Хор „Дніпро", О. Чубатій, В. Шийка, Б. Шмаґала.

Через чемність о. д-ра Ієромон. Л. Гузара передано Блаженнішому Патріярхові Йосифові $285.00 на Патріярший Фонд, а 390.00 дол. на допомогу Питомцям при Українському Католицькому Університеті в Римі. Частина пожертв на Благодатні цілі призначено на Служби Божі за упокій душі Покійного в Клівленді, Торонті, Югославії, Франції, Римі й Україні.

ПОЖЕРТВИ НА ПЛАСТОВІ ЦІЛІ

Видавництво „Готуйсь":
$ 50.00: 21 Кур. УСП-ок „Буриверхи".

Розбудова Пластової Оселі „Писаний Камінь" біля Клівленду:

$ 25.00: інж. М. і мґр Л. Голіян, д-р Ю. і М. Оришкевич, д-р Я. і мґр. Х. Раковські.
$ 20.00: О. Волчук, інж. В. і Х. Гнатчук, мґр Т. Когут, д-р І. і мґр Д. Комарянські, д-р Б. і І. Купчак, інж. Р. і М. Стефанюк.
$ 10.00: інж. А. і мґр. М. Галяревич, мец. С. і О. Галяревич, В. Грушкевич, М. Іваницький, М. і В. Кавка, Р. і М. Кассараба, мґр Ф. і мґр В. Моллє, інж. Р. Свистун, інж. В. і Д Федорів, В і С Хома.
$ 5.00: Б. і М. Ковч, інж. В. і І. Пік, мґр. Б і А. Сатурський

Пожертву 50.00 дол. на Видавництво „Готуйсь" переслано до редакції Пластових видань. Суму 810.00 дол. передано Управі Пластової Оселі „Писаний Камінь" на розбудову оселі.

Пластова Станиця в Ню Йорку відзначає 25-річчя діяльности

Наша спільнота вже, здається, докраю пересичена академіями, святами та ювілеями, — якось так складається у нас, що постійно є нагода до святкування, — байдуже, сумне воно чи веселе.

То ж нема чого і дивуватися, що відгук на вістку, що Пластова Станиця в Ню Йорку відзначує в цьому році своє 25-річчя, був різний.

— „Ще один ювілей, ще один бенкет?... — ремствували деякі громадяни метрополії — ... пощо воно?"

— „Чому ні" — була відповідь інших — „коли святкують 25-річчя реґіональних товариств одного чи другого галицького повіту, з якого тут залишалися горстка бувших земляків, то хіба більше оправданий срібний ювілей Пластової Станиці. Через неї пройшло у цих 25-ти роках сотки української молоді, що виховалася на корисних членів української спільноти — не менше корисних, як членів якогось товариства... ччини.

Але якби не пригадувати й не наголошувати цього факту українській громаді сьогодні, байдужність та брак зацікавлення залишаються ці самі. Прийняття у знайомих, весілля на другому кінці ЗСА, баль ексклюзивного товариства професіоналістів одних чи других — все це залишиться куди важливішим як признання для виховної організації.

Яка коротка пам'ять та почуття вдячности у більшості із людей. Як скоренько забувається, що вже 25 років у Пластовій Станиці Ню Йорку десятки пластових виховників та провідників віддавали й віддають свій вільний час, силу й добру волю, щоб без найменшої винагороди чи доброго слова допомагати українським батькам у важкому та невдячному завданні виховування їхніх дітей.

Пригадується одна із перших новацьких костюмових забав у Ню Йорку, коли відомий тоді приятель нових еміґрантів, „бизнесмен" сл.п. В. Пуйда, запросивши нас до столика при „буфеті", запитав так по своєму щиро нашу вже тоді широко відому новацьку виховницю сеніорку С. Гойдиш: — „Пані, а скільки вам платять за цю роботу з дітьми?" — А коли зрозумів, що вона і всі її подібні працюють для пластової ідеї, а не для власної користи — кращого Пластприятеля аж до його смерти ми не могли мати.

Він і подібні йому справжні приятелі Пласту творили нечисленну групу цих громадян, у яких пластова виховна праця находила повне зрозуміння і піддержку. Деякі із них роками стояли і далі стоять з допомогою моральною і фінансовою, а неодного із них ми вже втратили передчасно на важкій життьовій дорозі, як, напр., сл. п. інж. В. Баранського, якому в першій мірі завдячуємо Пластовий Дім в Ню Йорку.

Але процентово цих приятелів мало у порівнанні із числом батьків і громадян від яких приходять лише домагання і критика. Це ті, які й тепер ставлять запити: „Чому ще один ювілей?", „чому ще одне святкування?".

А все ж нам здається, що таки не всі ювілеї однакові. І деколи як ось цим пластовим ювілеєм у місті Ню Йорку може треба пригадати українській громаді, що на 2-ій евеню в Ню Йорку постав закріплений роками бастіон української молоді, в якому вже чверть сторіччя пульсує життя і від якого залежить та буде залежати в майбутньому розвій цілого майбутньому розвій цілого українського життя у цій метрополії.

Ольга Кузьмович

НАУКОВА ЧАСТИНА З'ЇЗДУ УЛТПА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

справи представить нам наш знаний рентґенолог з Кентаки д-р Леонід Мостович. Модератором буде д-р Ростислав Сочинський.

Зміни дна ока в загальних недугах. Доповідач — д-р Маріян Юзич, модератор д-р Тарас Шеґедин.

Дуже цікавим є явище, що на дні ока можемо спостерігати прояви деяких загальних недуг, як, напр., цукриці, хвороби системи кровообігу, нирок та деяких інфекційних захворувань й ін. Послуговуємося при цьому приладом, що називається офтальмоскоп. Наука офтальмоскопії користується найбільш об'єктивною методою дослідження очного дна, його нормальних відмін та патологічних змін. Д-р М. Юзич буде висвітлювати прозірки, як також опише методу дослідження.

Д-р Мирослав Драган, який в останньому році перевів ряд дослідів крови серед українського населення, виступить з рефератом на тему „Медичні та ґенетичні аспекти розподілу груп крови поміж українцями".

В 1948 році випадково завважено, що українці Канади мають найбільший відсоток Рг-неґ зі всіх народів світу. Це стверджує ґенетичну відмінність українців від їхніх сусідів. Цю справу промовчувано в СССР аж до 1968 року, коли там почали друкуватися статті, що доказували ґенетичну одноманітність східніх слов'ян. Наші бадання над розподілом груп крови між українцями ЗСА обхопили дотепер 1000 осіб, цілковито підтверджуючи початкову канадську обсервацію. Висока частота Рг-неґ типу крови (21 відс.) є незвичайно цікавою медичною проблемою, тому що, хоч це некорисна медична прикмета, не опричинюється до обниження природного приросту населення. Ґенепочка відмінність українців, поселенців відкритих степів та височин, що тисячоліттями були перехрестям торговельних та військових шляхів, є унікальним та незвичайно цікавим антропологічним явищем, що ще очікує розв'язки. Модератором буде д-р Олег Сохан.

Спорт є важливим і корисним чинником в розвиткові молодих людей, але рівночасно — дуже небезпечним, бо часто трапляються різні випадки пошкоджень. Хірурги Юрій Трухлий та Василь Зарічний обговорять припадки атлетичних пошкоджень хребта, шиї та рамени, які можуть стати часом хронічними. При спорті є знаними припадки не лише зламання кінцівок, але зірвання м'язів, вивих в'язів та поважне пошкодження хребта. Модератором цього панелю буде д-р К. Рогозинський.

Вся програма добре скоординована і повинна перебігати в точно визначеному часі і справно. Вже наш З'їзд у Вашинґтоні виявив, що є можливим стисло додержуватися програми, і ми плянуємо й на цьому З'їзді координувати час якнайуспішніше.

Також в рамках святкувань Ювілею відбудеться ряд доповідів, що матимуть ювілейне та історичне значення.

О 2-ій год. по полудні в неділю д-р Василь Плющ доповідатиме про „Медичні Товариства в Україні та Лікарські Товариства поза її межами".

Д-р Роман Осінчук, основник Товариства, у своїй основній доповіді з'ясує шлях 25-ліття УЛТПА, а д-р Павло Джуль, ред. „Лікарського Вісника", розповість про „Лікарський Вісник та інші видання". Модератором буде д-р Мирон Зарицький. З цих доповідів слухачі довідаються, в яких обставинах перебувала в минулому українська медицина, яких успіхів добилося УЛТПА впродовж 25-літнього його його існування та які його напрямні на майбутнє. Ця частина програми є зокрема призначена для всіх членів Товариства, їхніх родин, для нашої громади і її представників та преси. Прослухати ці доповіді запрошує їх щиро теперішня Управа УЛТПА.

(Кінець)

НА „ПІВНОЧІ БЕЗ ЗМІН"

(Закінчення зі стор. 2-ої)

знайти таки хоч одного „відважного" в Україні, що не злякається співпрацювати з „Континентом", бо, він каже: „для людини, що зважиться на це, такий вчинок майже героїчний. Але я думаю, що коли в Росії Сахаров зважився на це, знайдеться така людина й на Україні, за всіх обставин".

Чи дійсно не знає редактор „Континенту" про те, що в Україні з відважними, про яких він пише, що вони подібні до Сахарова чи Солженіцина, ніхто не панькається, а натомість їх всіх „наложним платежом" відсилається розбудовувати дуже потрібну всім росіянам, від Ярмака до Солженіцина, Сибір неісходиму; їх, українських дисидентів не тримають у Москві в квартирах з безпосереднім телефонним сполученням з закордоном, як Сахарова, і не висилають їх з СССР люксусовими літаками з кількатонним багажем архівів і книг, всього „двєжимого і недвєжимого імущества", як Солженіцина.

Українські дисиденти, з яких хоче собі В. Максімов підібрати співробітників до „Континенту", натомість гинуть в тундрах Сибіру і взагалі російської Півночі, б'ючись з московським молохом, що хоче розторощити їх. Вони втрачають своє здоров'я на вимушених і добровільних голодівках, а на непосильних роботах своє життя. Найтяжчі, найгірші табори заповнюються українцями, а російські дисиденти сидять по „шарашках" і по „кругах первих", про що можемо довідатися, читаючи таки самого Солженіцина і інших літописців страшних кагебівських в'язниць і таборів. Кожного майже дня преса приносить вістки про цих героїв - мучеників, героїзм яких не має паралелі в жадному іншому народі. Світличний, Мороз, Гель, Кандиба, Калинець, Стусь, Чорновіл, Сверстюк, Караванський, Масютко і їм немає числа.

Майже кожен з них надавався б на „редакційного співробітника" будь - якого журналу, якщо йдеться про талант і вміння, але їх не випустить Москва, так як випускає росіян, хоч і неслухняних, але таки своїх „дисидентів", знаючи, що чи тут чи там розбудовуватимуть вони „велику вічну Росію", інтереси ж України не збігаються з російськими. „Україна, — пише слушно д-р Ю. Книш, — не має потреби боротися за освоєння Сибіру, ані за суперництво з Китаєм". Додамо від себе, що, належачи до Европи, не мусить Україна „предавати анатемі" „гнилий Захід", як це робить неухильно і послідовно кожен російський патріот, зокрема Солженіцин.

Ще раз і ще раз треба сказати і повторити, що шляхи України не мають нічого спільного з „путямі" Москви, якого кольору вона не була б, якщо вона прагне далі панувати над Україною.

У Ню Йорку відкрито виставку образів Любомира Кузьми

Ню Йорк. (ік) — В неділю 18 травня тут відкрито у ґалерії Літературно-Мистецького Клюбу при 2-ій Евеню виставку образів Любомира Кузьми. Офіційне відкриття перевів голова Об'єднання мистців українців в Америці скульптор Михайло Черешньовський, після чого Вадим Лесич дав характеристику виставлених експонатів, а сам їхній автор у кінцевому слові пояснив, що таке техніка енкавстики, якою намальовані 23 образи. — Всіх експонатів на виставці 46 — половина темпера, половина енкавстика. Всі вони у прикметному для Любомира Кузьми напрямку строгого академічного реалізму. Проте Л. Кузьма, який у власних школах малярства у Німеччині й у Ню Йорку, виховав вже десятки адептів мистецтва, — активний також в цілому нашому мистецькому світі, колишній голова ОМУА, — використовує широку тематику: портрети, пейзажі, квіти, овочі, природу в різних порах року, архітектурні мотиви, композиції з участю людей і звірят, відтворювання спеціяльно світел і тіней, мертву природу, танків, усе в погідному тоні. Виставлені образи походять з 60-их і 70-тих років, і всі вони свідчать про вірність мистця відтворювати все, що бачить очима чи уявою так, як їх створив Всевишній, без відхилів навіть у найближчий до реалізму напрямок імпресіонізму. Виставка буде відкрита до 1 червня.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІВАН СМУК, член УНС Відд. 221 Б-ва св. Степана в Чикаґо, Ілл., помер 15 березня ц.р. на 84-му р. ж. Нар. в Україні став членом УНС в 1933 р. Залишив у смутку дружину Софію, дочок Ґрейс, Вірджінія, 8 внуків і 7 правнуків. Похорон відбувся 18 березня 1975 р. на цвинтарі св. Миколая в Парк Ридж, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Шпікуля, секр.

ПАРАСКА ҐВУР, член УНС, Відд. 112 С-ва св. Діви Марії в Парма, Огайо, померла 1 грудня 1974 р. на 85-му р. ж. Нар. в 1889 р. в Україні, стала членкою УНС 31 травня 1916 р. Похорон відбувся на цвинтарі Святого Хреста в Клівленд, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!
М. Капраль, секр.

КАРЛО СУЛИМА, член УНС, Відд. 206 Т-ва Запорозька Січ в Вунсокет, Р. Айл., помер 15 червня 1974 р. на 80 р. ж. Нар. в Кривлів-Скалат, Україна, став членом УНС в 1923 р. Залишив у смутку дружину Анастазію, сина Михайла, дочку Євгенію, 4 внуків і одну правнучку. Похорон відбувся 17 червня на укр. прав. цвинтарі св. Михаїла в Блекстонн, Масс.
Вічна Йому Пам'ять!
Секр. Відділу

ФРАНКО ЦЯК, член УНС Відд. 54 Т-ва Українська Січ в Ню Гевен, Конн., помер на 50-му р. ж. Нар. в 1916 р. в Сифілд, Конн., став членом УНС в 1944 р. Залишив у смутку дружину Анну. Похорон відбувся на цвинтарі св. Томи в Томастон, Конн.
Вічна Йому Пам'ять!
Секр. Відділу

ГОРНАТ СТЕПАН, член УНС Відд. 277 Б-ва св. Івана в Гартфорд, Конн., помер 7-го листопада 1974 р. на 60-му р. ж. Нар. 1914 в Гартфорд, Конн., став членом УНС в 1938 р. Залишив в смутку дружину Павліну, 3 синів і одну дочку. Похорон відбувся 11 листопада м.р. на цвинтарі Ґлестомбури, Конн.
Вічна Йому Пам'ять!
Секр. Відділу

ОЛЕКСАНДРА ЛЕВИЦЬКА, член УНС Відд. 127 Б-ва св. Миколая в Боффало Н.Й., померла 11 квітня 1975 р. на 83-му р. ж. Нар. в 1892 році в Україні, стала членкою в 1935 р. Залишила в смутку дочку Анну, синів Джеймса і Волтера, 11 внуків і 8 правнуків. Похорон відбувся 14 квітня на місцевому цвинтарі в Чектовага, Н. Й.
Вічна Їй Пам'ять!
М. Гаравус, секр.

ВОЛОДИМИР МАЙДРУСЕК, член УНС Відд. 321 Б-ва св. Петра і Павла в Фінексвілл, Па., помер 22 березня 1975 р. на 28-му р. ж. Нар. 8 березня 1948 р. в Німеччині, став членом УНС в 1965 р. Залишив у смутку батька Івана, матір Анну. Похорон відбувся 26 березня ц.р. на укр. кат цвинтарі св. Петра і Павла в Фонексвілл, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Д. Чук, секр.

ВАСИЛЬ КИШКА, член УНС Відд. 379 Б-ва св. Юра в Чикаґо, Ілл., помер 17 березня 1975 р. на 55-му р. ж. Нар. 25 березня 1920 р. в Бродах, Україна, став членом УНС в 1949 р. Залишив у смутку сина Івана, дочку Стефанію і двох внуків. Похорон відбувся 21 березня на цвинтарі св. Миколая в Лейден Тавншіп, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Семків, секр.

КОРНЕЛІЯ КАРМАЗИН — членка УНС, Відд. 120 Б-ва св. Миколая в Аліквіппа, Па. померла 28 листопада 1974 р. на 63-му р. ж. Нар. 15 квітня 1911, в Сасові, Україна, стала членкою УНС в 1941 р. Залишила в смутку мужа Антонія, дочку Ольгу, синів Євгена і Доналда. Похорон відбувся 1 грудня на цвинтарі св. Петра і Павла в Амбридж, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Секр. Відділу.

ВАСИЛЬ ЧОРНИЙ, член УНС Відд. 286 Б-ва св. Володимира в Джерзі Сіті, Н. Дж., помер 12 квітня 1975 р. на 87 р. ж. Нар. в 1888 р. в Україні, став членом УНС в 1914 р. Залишив у смутку родину. Похорон відбувся 16 квітня на цвинтарі Св. Імени в Джерзі Сіті, Н.Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
Секр. Відділу.

БОГДАН С. СТРИЙСЬКИЙ, член УНС, Відд. 346 Т-ва Львів в Клівленді, Огайо, помер на 69-му році життя. Нар. в 1906 р. в Заліщиках, Україна, залишив у смутку дружину Ірену і сина Андрія. Похорон відбувся 29 березня на цвинтарі св. Петра і Павла в Клівленді, Огайо.
Вічна Йому Пам'ять!
Секр. Відділу.

МИХАЙЛО КРАВЧУК, член УНС Відд. 422 Т-ва С. Петлюри в Філядельфії, Па., помер 5 лютого ц.р. на 80-му р. ж. Нар. 5 листопада 1895 в Україні, став членом УНС в 1955 р. Залишив у смутку дружину Віру, дочку і внуків. Похорон відбувся на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
Хромчак, секр.

ЕЛСІ ГЕРА, член УНС, Відд. 156 Т-ва Тараса Шевченка в Честер, Па., померла 6 червня 1974, на 75 р. ж. Нар. 12 жовтня 1898 року стала членкою УНС в 1928 р. Залишила в смутку мужа Михайла, синів Степана, Михайла, Едварда і дочку Дженаві. Похорон відбувся 10 червня на цвинтарі св. Петра і Павла в Спрінгфілд, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Секр. Відділу.

ПАВЛО ГРИНЕВИЧ, член УНС, Відд. 161 св. Василія в Амбридж, Па., помер 23 вересня 1974 р. на 77 р. ж. Нар. 15 липня 1896 р. в Україні, став членом УНС 1923 р. Залишив в смутку дружину Маргариту, двох синів і 5 внуків. Похорон відбувся на цвинтарі Силванія Гілл Меморіял Парк в Рочестері, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Секр. Відділу

ПАВЛИНА КРАВЛ, — член УНС, Відд. 119 С-во Преч. Діви Марії в Кемпбелл, Огайо, померла 7 грудня 1974 р. на 69-му р. ж. Нар. 26 грудня 1904 р., стала членкою УНС в 1941 р. Осиротила дітей Анну і Иосифа. Похорон відбувся 10 грудня 1974 р. на цвинтарі Калвери в Йонгставн, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!
О. Мамрич, секр.

ДМИТРО ЛОБОДЯК — член УНС, Відд. 73 Т-ва Тараса Шевченка в Пров. Р. Айл. помер 9 грудня 1974 р. на 83-му р. ж. Нар. 1 листопада 1891 р. в селі Вербів, Україна, став членом УНС в 1918. Залишив в смутку дочку і двох внуків. Похорон відбувся на цвинтарі св. Анни в Кренстон, Р. Айл.
Вічна Йому Пам'ять!
Василик, секр.

ТОМА ЗАВИДОВСЬКИЙ, — член УНС, Відд. 243 Б-ва св. Михаїла в Чікаґо, помер 18 травня 1974 р. на 49-му р. ж. Нар. 2 березня 1925 р. в Іова, ЗСА, став членом УНС в 1945 р. Залишив у смутку братів і сестер. Похорон відбувся 22 травня 1974 р. на цвинтарі св. Гробу в Ворт, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
Секр. Відділу.

АГАФІЯ ЯКУШ, членка УНС, Відд. 388 Т-ва Запорозька Січ в Честер, Па., померла 27 червня 1974 р. на 75 р. ж. Нар. в 1897 р. в Україні, стала членкою УНС в 1962 р. Осиротила сина Михайла. Похорон відбувся на цвинтарі в Ліннвуд, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Секр. Відділу

АННА БОРТНИК, член УНС, Відд. 194 Т-ва „Свобода в Ню Йорку, Н.Й., померла 23 червня 1974 р. на 81-му р. ж. Нар. 7 лютого 1893 р. в Україні, стала членкою УНС в 1942 р. Осиротила дочку Катерину і сина Михайла. Похорон відбувся на цвинтарі св. Иосифа в Гакенсак, Н.Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
Е. Манацький, секр.

КАТЕРИНА КЛЕНЕЦЬ, член УНС, Відд. 218 Т-ва Сокіл в Кемпбелл, Огайо, померла 26 листопада 1974 р. на 81 р. ж. Нар. в 1893 р., стала членкою УНС в 1930 р. Осиротила дочку Шерлей і сина Василя. Похорон відбувся 29 листопада м.р. на цвинтарі Калвари в Йонґставн, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!
Секр. Відділу.

ДМИТРО БІҐУНЯК, — член УНС, Відд. 195 в Пікскілл, Н.Й., помер 29 липня 1974 р. на 61-му р. ж. Нар. 1 травня 1913 р. в Пікскілл, Н.Й., став членом УНС 30 листопада 1934 р. Осиротив дружину Марію. Похорон відбувся 31 липня на цвинтарі Успенія в Пікскілл, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
Андрій Деннисей, секр.

АННА ШАЛАЙ, член УНС Відд. 130 в Ню Йорку, Н.Й., померла 2 липня 1974 р. на 87-му р. ж. Нар. 24-го січня 1887 на Україні. Залишила в смутку сина Теодора, 8 внуків і 9 правнуків. Похорон відбувся на цвинтарі св. Магдалини в Флемінґтон, Н. Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
Секр. Відділу.

СТЕЛЛА ВРОНОВСЬКА, — членка УНС, Відд. 161 Б-ва св. Василія в Амбридж, Па., померла 19 липня 1974 р. на 75-му р. ж. Нар. 21 вересня 1899 р., стала членкою УНС в 1939 р. Залишила в смутку сина Михайла. Похорон відбувся 23 липня на укр. кат. цвинтарі св. Петра і Павла в Амбридж, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Секр. Відділу.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСоюзу

П'ЯТНИЦЯ, 23-го ТРАВНЯ 1975 р.

АСТОРІЯ, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Миколая — 5-ий Відд., о год. 7-ій веч. в церковній залі, 37-09 31-ша Аве. Проситься чл. прибути і вирівняти чл. вкладки. — Управа.